ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΤΡΙΤΟ ΤΜΗΜΑ)
ΤΗΣ 25ης ΜΑΡΤΙΟΥ 1982 [1]

Alexander Moksel Import-Export GmbH & Co. Handels KG κατά Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων

«Αἰτήσεις προκαθορισμοῦ τῶν ἐπιστροφῶν κατά τήν ἐξαγωγή»

Ὑπόθεση 45/81

Περίληψη

Πράξεις τῶν ὀργάνων — Κανονισμός 3318/80 — Νομική φύση
(Συνθήκη ΕΟΚ ἄρθρο 189 — Κανονισμός 3318/80 τῆς Ἐπιτροπῆς)

Ἀπό τήν ἔννοια καί τόν σκοπό του, ἀπό τό κανονιστικό πλαίσιο στό ὁποῖο ἐντάσσεται, καθώς καί ἀπό τήν ἴδια τήν φύση του, συνάγεται ὅτι ὁ κανονισμός 3318/80, περί προσωρινῆς ἀναστολῆς τοῦ προκαθορισμοῦ τῶν ἐπιστροφῶν κατά τήν ἐξαγωγή ὁρισμένων προϊόντων τοῦ τομέως τοῦ δοείου κρέατος, ἀποτελεῖ πράξη γενικῆς ἰσχύος. Ἡ φύση μιᾶς τέτοιας πράξεως ὡς κανονισμοῦ δέν τίθεται ὑπό ἀμφισβήτηση ἀπό τό γεγονός καί μόνο ὅτι εἶναι ἐνδεχομένως δυνατός ὁ προσδιορισμός τοῦ ἀριθμοῦ ἤ ἀκόμη καί τῆς ταυτότητος ὁρισμένων ἀπό τούς ἐπιχειρηματίες πού ἀφορᾶ.

Στήν ὑπόθεση 45/81,

ALEXANDER MOKSEL IMPORT-EXPORT GMBH & CO. HANDELS KG, Buchloe, Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν P. Wendt, δικηγόρο Ἀμβούργου, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τήν Jansen-Housse, 21, rue Aldringen,

προσφεύγουσα,

ὑπέρ τῆς ὁποίας παρενέβη ἡ

TIAC HANDELMAATSCHAPPIJ BV, Apeldoorn, Κάτω Χῶρες, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν δικηγόρο David Vaughan, QC, κατόπιν παραγγελίας τῶν Clyde & Co., δικηγόρων Λονδίνου, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν δικηγόρο Arendt, Centre Louvigny, 34, rue Philippe-II,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γερμανική.

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπουμένης ἀπό τόν Jörn Sack, μέλος τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας της, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν Oreste Montalto, μέλος τῆς νομικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἐπιτροπῆς, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθ' ἧς,

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο, στό παρόν στάδιο τῆς διαδικασίας, τό παραδεκτό τῆς προσφυγῆς πού ἤσκησε ἡ προσφεύγουσα δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173 δεύτερη παράγραφος τῆς συνθήκης ΕΟΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς A. Touffait, πρόεδρο τμήματος, Mackenzie Stuart καί U. Everling, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: P. VerLoren van Themaat
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

Ἡ προσφεύγουσα, ἡ ἑταιρία Moksel, εἶναι ἕνας ἀπό τούς κυριωτέρους ἐξαγωγεῖς βοείου κρέατος τῆς Κοινότητος. Ἐπειδή ἐν γένει συνάπτει συμβάσεις ἐξαγωγῆς πού ἀφοροῦν μεγάλες ποσότητες καί πού προβλέπουν προθεσμία παραδόσεως κατά μέσο ὅρο τρεῖς ὡς τέσσερις μῆνες, κάνει συχνά χρήση τῆς δυνατότητος πού τῆς προσφέρεται καί ἐπιδιώκει τόν προκαθορισμό τῶν ἐπιστροφῶν κατά τήν ἐξαγωγή.

Στό πλαίσιο αὐτό ὑπέβαλε τήν Παρασκευή 12 Δεκεμβρίου 1980 στό Bundesanstalt für landwirtschaftliche Marktordnung (στό ἑξῆς BALM), ὁμοσπονδιακό ὀργανισμό παρεμβά-

σεως, διάφορες αἰτήσεις προκαθορισμοῦ τῶν ἐπιστροφῶν κατά τήν ἐξαγωγή 6οείου κρέατος. Γιά νά γίνουν δεκτές οἱ αἰτήσεις αὐτές, ὁ αἰτῶν πρέπει ἐπίσης νά καταθέσει ἀσφάλεια στό BALM τήν ἡμέρα τῆς καταθέσεως τῆς αἰτήσεως χορηγήσεως πιστοποιητικοῦ, τό ἀργότερο μέχρι τίς 13.00.

Ἡ τράπεζα πού ἔπρεπε νά κοινοποιήσει τήν κατάθεση ἀσφαλείας ἀπό τήν προσφεύγουσα καθυστέρησε, ὁπότε ἡ κοινοποίηση αὐτή ἔφθασε στό BALM μετά τίς 13.00 τήν Παρασκευή 12 Δεκεμβρίου 1980. Ἀφοῦ δέν ἀπέρριψε τήν αἴτηση — πράγμα πού θά ἠδύνατο νά κάνει δυνάμει τοῦ ἄρθρου 5 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ 193/76, ὅπως ἀντικαταστάθηκε ἀπό τόν κανονισμό 3183/80, τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1980 (ABl. L 338, σ. 1) — τό BALM ἦταν ὑποχρεωμένο νά θεωρήσει ὅτι ἡ αἴτηση κατετέθη τήν πρώτη ἐργάσιμη ἡμέρα μετά τήν ἡμέρα τῆς παραλαβῆς, δηλαδή ἐν προκειμένω τήν Δευτέρα 15 Δεκεμβρίου 1980.

Ὑπό τίς προϋποθέσεις αὐτές τά πιστοποιητικά ἐξαγωγῆς πού ἀποτελοῦσαν ἀντικείμενο τῶν αἰτήσεων προκαθορισμοῦ τῆς ἐπιστροφῆς πού εἶχαν κατατεθεῖ στίς 15 Δεκεμβρίου 1980 δέν ἠδύναντο νά χορηγηθοῦν παρά στίς 20 Δεκεμβρίου 1980, δηλαδή τήν πέμπτη ἐργάσιμη ἡμέρα μετά τήν ἡμέρα τῆς καταθέσεως τῆς αἰτήσεως — σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 2 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ 2378/80 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 4ης Σεπτεμβρίου 1980 (ABl. L 241, σ. 19) — καί ὑπό τήν προϋπόθεση ὅτι δέν εἶχαν ληφθεῖ «εἰδικά μέτρα» κατά τήν διάρκεια τῆς προβλεπομένης προθεσμίας.

Ἐπειδή ὅμως ἐλήφθησαν τέτοια μέτρα στίς 19 Δεκεμβρίου 1980 μέ τόν κανονισμό 3318/80 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980 (ABl. L 345, σ. 20), περί προσωρινῆς ἀναστολῆς τοῦ προκαθορισμοῦ τῶν ἐπιστροφῶν κατά τήν ἐξαγωγή ὁρισμένων προϊόντων τοῦ τομέως τοῦ 6οείου κρέατος, τό BALM ἀπέρριψε τίς αἰτήσεις τῆς προσφευγούσης μέ ἀπόφαση τῆς 23ης Δεκεμβρίου 1980.

Γιά νά δικαιολογήσει τήν ἀπόφασή του, τό BALM ἀναφέρθηκε στά μέτρα πού εἶχε λάβει ἡ Ἐπιτροπή μέ τόν κανονισμό 3318/80 καί πού ἡ Ἐπιτροπή τοῦ εἶχε γνωστοποιήσει στό τηλετύπημα πού τοῦ εἶχε ἀπευθύνει στίς 19 Δεκεμβρίου 1980, μέ τό ὁποῖο τό πληροφοροῦσε ὅτι εἶχε θεσπισθεῖ ὁ κανονισμός καί τοῦ ἐπέστησε ἰδιαιτέρως τήν προσοχή στό γεγονός ὅτι «οἱ αἰτήσεις αὐτές» (οἱ ὁποῖες ἐπρόκειτο νά γίνουν δεκτές στίς 20 Δεκεμβρίου ἢ ἀργότερα) «πρέπει νά ἀπορριφθοῦν, νά ἐλευθερωθοῦν δέ οἱ κατατεθεῖσες ἀσφάλειες».

Τήν ἀκύρωση τῶν δύο αὐτῶν πράξεων τῆς Ἐπιτροπῆς ζητεῖ ἡ προσφεύγουσα, ἰσχυριζομένη κατ' ἀρχάς μέν ὅτι τό τηλετύπημα συνιστᾶ «ἀπόφαση», ἀφοῦ δύναται νά παραγάγει ἔννομα ἀποτελέσματα καί ἀφορᾶ ἄμεσα καί ἀτομικῶς τήν προσφεύγουσα, κατόπιν δέ ὅτι, ἀκόμη καί ἄν τό τηλετύπημα εἶχε ὡς μοναδικό σκοπό τήν ἑρμηνεία τοῦ κανονισμοῦ 3318/80, ἡ προσφυγή εἶναι ὁπωσδήποτε παραδεκτή, ἐπειδή ὁ κανονισμός ἀποτελεῖ πράγματι «ἀπόφαση» πού ἀφορᾶ ἄμεσα καί ἀτομικῶς τήν προσφεύγουσα.

Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 23 Φεβρουαρίου 1981, ἡ προσφεύγουσα ἤσκησε δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173 τῆς συνθήκης τήν παρούσα προσφυγή περί ἀκυρώσεως τοῦ κανονισμοῦ 3318/80 καί/ἤ τοῦ τηλετυπήματος τῆς Ἐπιτροπῆς πρός τό BALM.

Μέ τηλετύπημα τῆς 26ης Ἰουνίου 1981, πού πρωτοκολλήθηκε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου τήν ἴδια ἡμέρα, ἡ ἑταιρία TIAC ζήτησε νά γίνει δεκτή ἡ παρέμβασή της στήν ὑπόθεση ὑπέρ τῆς προσφευγούσης. Ἡ παρέμβαση ἔγινε δεκτή μέ διάταξη τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1981.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε, μέ διάταξη τῆς 30ῆς Σεπτεμβρίου 1981, τήν ἀνάθεση, κατ'

έφαρμογή τοῦ ἄρθρου 95 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, τῆς ἐκδικάσεως τῆς παρούσης ὑποθέσεως στό τρίτο τμῆμα καί τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας ἐπί τῆς ἐνστάσεως ἀπαραδέκτου. Κάλεσε δέ συγχρόνως τήν Ἐπιτροπή νά ἀπαντήσει ἐγγράφως, πρίν ἀπό τίς 5 Νοεμβρίου 1981, στό ἀκόλουθο ἐρώτημα:

— Πόσους ἐπιχειρηματίες ἀφοροῦσε ὁ κανονισμός 3318/80;

α) πόσοι κατέθεσαν τήν αἴτησή τους κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου ἀναστολῆς;

β) πόσοι κατέθεσαν τήν αἴτησή τους πρίν ἀπό τήν περίοδο ἀναστολῆς;

— Εἶναι δυνατός ὁ προσδιορισμός τῶν ἐπιχειρηματιῶν αὐτῶν;

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Μέ τήν προσφυγή της ἡ *Moksel* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

«1. νά ἀκυρώσει, κατά τό μέρος πού ἀφορᾶ τήν προσφεύγουσα, τήν ἀπόφαση τῆς καθ' ἧς, πού περιέχεται στόν κανονισμό (ΕΟΚ) 3318/80 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980 (ABl. L 345, σ. 20) καί/ἤ στό τηλετύπημα τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980 τῆς καθ' ἧς πρός τό Bundesanstalt für landwirtschaftliche Marktordnung (ὁμοσπονδιακό ἵδρυμα ὀργανώσεως τῶν γεωργικῶν ἀγορῶν) τῆς Φραγκφούρτης ἐπί τοῦ Μάιν, μέ τήν ὁποία ἡ καθ' ἧς ἀπέρριπτε τίς ἤδη κατατεθειμένες αἰτήσεις προκαθορισμοῦ τῶν ἐπιστροφῶν κατά τήν ἐξαγωγή ὁρισμένων προϊόντων τοῦ τομέως τοῦ βοείου κρέατος, καθ' ὅσον οἱ αἰτήσεις αὐτές ἔπρεπε νά γίνουν δεκτές τό ἀργότερο στίς 20 Δεκεμβρίου 1980·

2. νά καταδικάσει τήν καθ' ἧς στά δικαστικά ἔξοδα».

Ἡ *Ἐπιτροπή* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο «νά κρίνει τήν προσφυγή ἀπαράδεκτη καί νά καταδικάσει τήν προσφεύγουσα στά δικαστικά ἔξοδα.»

Στίς παρατηρήσεις της ἐπί τῆς ἐνστάσεως ἀπαραδέκτου ἡ *προσφεύγουσα* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

«1. νά ἐπιφυλαχθεῖ ἐπί τοῦ ζητήματος τοῦ παραδεκτοῦ τῆς προσφυγῆς μέχρι τήν ἔκδοση τῆς τελικῆς ἀποφάσεως καί νά κρίνει μέ αὐτή τήν τελευταία τήν προσφυγή παραδεκτή,

2. *ἐπικουρικῶς*, νά ἀπορρίψει τήν αἴτηση τῆς Ἐπιτροπῆς, νά τήν καταδικάσει στά δικαστικά ἔξοδα καί νά κρίνει τήν προσφυγή παραδεκτή.»

Ἡ *παρεμβαίνουσα* ζητεῖ ἀπό τό δικαστήριο:

«1. νά κρίνει παραδεκτή τήν προσφυγή τῆς Moksel,

2. νά καταδικάσει τήν Ἐπιτροπή, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποφάσεως ἐπί τοῦ παραδεκτοῦ, στά δικαστικά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν ἡ Moksel καί ἡ TIAC,

3. ἐν πάσῃ περιπτώσει δέ, νά μή καταδικάσει τήν TIAC στά δικαστικά ἔξοδα στά ὁποῖα ὑπεβλήθη ἡ Ἐπιτροπή».

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

A — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῆς Ἐπιτροπῆς

Ἐπί τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, ἡ *Ἐπιτροπή* ἰσχυρίζεται ὅτι «σέ τελευταία ἀνάλυση» τό BALM ἔλαβε «ἐπισήμως» τήν ἀπόφαση σχετικά μέ τίς αἰτήσεις τῆς προσφευγούσης. Πράγματι, ἀπό τήν ἀπόφαση τοῦ BALM τῆς 23ης Δεκεμβρίου 1980 συνάγεται ὅτι τό BALM ὑπέδειξε στήν προσφεύγουσα ὅτι εἶχε τήν δυνατότητα νά προβάλει ἀντιρρήσεις κατά τῆς ἀποφάσεώς του ἐντός συγκεκριμένης προθεσμίας, πράγμα πού ἀποτελεῖ σαφή ἔνδειξη τοῦ ὅτι τήν ἀπόφαση σχετικά μέ τίς αἰτήσεις τῆς προσφευγούσης ἔλαβε τό BALM καί ὄχι ἡ Ἐπιτροπή.

Ἐξ ἄλλου, ἡ προσφεύγουσα ἔκανε προφανῶς χρήση τῆς δυνατότητος νά προβάλει ἀντιρρήσεις κατά τῆς ἀποφάσεως τοῦ BALM, ἀφοῦ ἡ ἐπιστολή της τῆς 30ῆς

Ἰανουαρίου 1981 ἄρχιζε μέ τίς λέξεις «ἀντιρρήσεις κατά τῆς ἀποφάσεώς σας τῆς 23ης Δεκεμβρίου 1980». Ἔτσι ἡ προσφεύγουσα προσέφυγε κατά τῆς ἀποφάσεως τοῦ BALM ἐνώπιον τῶν γερμανικῶν δικαστηρίων καί συγχρόνως ἤθελε νά ἀσκήσει προσφυγή ἀκυρώσεως κατά τῆς Ἐπιτροπῆς, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173 τῆς συνθήκης.

Σύμφωνα μέ τήν Ἐπιτροπή, ἡ προσφυγή εἶναι ἀπαράδεκτη ἀπό κάθε ἄποψη, ἀφοῦ οὔτε τό ἐπίδικο τηλετύπημα οὔτε ὁ κανονισμός 3318/80 ἀποτελοῦν ἀποφάσεις κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 189 τῆς συνθήκης.

1. Ἐπί τῆς νομικῆς φύσεως τοῦ τηλετυπήματος τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980

Ἡ Ἐπιτροπή ὑποστηρίζει ὅτι τό τηλετύπημα αὐτό δέν ἀποτελεῖ ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς, κατά πρῶτο λόγο ἐπειδή, ἔστω καί ἄν γίνει δεκτό ὅτι ὑπῆρχε ἀπόφαση, δέν δύναται νά τῆς καταλογισθεῖ, ἀφοῦ τό τηλετύπημα αὐτό «εἶναι προφανῶς μία ἁπλή ἀνακοίνωση πού προέρχεται ἀπό μία ὑπηρεσία τῆς Ἐπιτροπῆς», ἐν προκειμένω ἀπό τήν γενική διεύθυνση γεωργίας.

Κατά δεύτερο λόγο, σύμφωνα μέ τήν «κατανομή τῶν ἁρμοδιοτήτων γιά τήν ἐφαρμογή τῆς κοινῆς γεωργικῆς πολιτικῆς στόν ἐν λόγω τομέα, ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔχει καμμία ἐξουσία νά ἀπευθύνει ἰδιαίτερες παραγγελίες στά Κράτη μέλη, πού ἐφαρμόζουν τό κοινοτικό δίκαιο μέ δική τους εὐθύνη. Ἡ Ἐπιτροπή ὄχι μόνο δέν ὑπερέβη τίς ἐξουσίες της, ἀλλ' ἁπλῶς ἠρκέσθη στήν παροχή πρός τά Κράτη μέλη διευκρινήσεων, καί ὄχι δεσμευτικῶν παραγγελιῶν, πράγμα πού συνάγεται τόσο ἀπό τό γεγονός ὅτι οἱ παρατηρήσεις προσετέθησαν ὡς σημείωση, ὅσο καί ἀπό τό γεγονός ὅτι δέν εἶχαν ὡς σκοπό τήν παροχή παραγγελιῶν, ἀλλά νά ἐπαναλάβουν τήν ἔννομη συνέπεια πού ἀπέρρεε ἀπό τό ἰσχῦον δίκαιο. Κατά συνέπεια, τό τηλετύπημα τῆς Ἐπιτροπῆς εἶχε πληροφοριακό ἁπλῶς χαρακτήρα.

Τέλος, τό τηλετύπημα αὐτό ἐξηγεῖται ἀπό τήν ταχύτητα μέ τήν ὁποία ἀπεφασίσθη μέ τόν κανονισμό 3318/80 ἡ ἀναστολή τοῦ προκαθορισμοῦ τῶν ἐπιστροφῶν κατά τήν ἐξαγωγή ὠοείου κρέατος. Ὅταν ἡ ἔναρξη τῆς ἰσχύος ἑνός κανονισμοῦ συμπίπτει μέ τήν ἡμέρα δημοσιεύσεώς του στήν Ἐπίσημη Ἐφημερίδα — πράγμα πού συνέβη ἐν προκειμένω — οἱ «ὑπηρεσίες τῆς Ἐπιτροπῆς ἔχουν τήν συνήθεια νά ἐπεξηγοῦν τήν νομική κατάσταση στίς ἀρχές τῶν Κρατῶν μελῶν μέ τηλετύπημα». Τά τηλετυπήματα ὅμως αὐτά δέν ἔχουν ὡς σκοπό παρά μόνο νά ἀποδώσουν τήν νομική κατάσταση, ὅπως προκύπτει ἀπό τίς ἰσχύουσες διατάξεις. Ἑπομένως, τά τηλετυπήματα αὐτά καθ' ἑαυτά δέν ἔχουν κανένα νομοκανονιστικό χαρακτήρα καί τά Κράτη μέλη εἶναι ἀπολύτως ἐλεύθερα νά τά λάβουν ἤ νά μή τά λάβουν ὑπ' ὄψη τους κατά τήν ἐφαρμογή τοῦ δικαίου. Ἐξ ἄλλου, τό Δικαστήριο, σέ παρεμφερεῖς περιπτώσεις, δέν χαρακτήρισε τά τηλετυπήματα αὐτά τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς ἀποφάσεις κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 173 τῆς συνθήκης ΕΟΚ (6λ. τήν ἀπόφαση τῆς 17ης Ἰουλίου 1959, Phoenix-Rheinrohr, 20/58, Slg. σ. 165, καί τήν ἀπόφαση τῆς 27ης Μαρτίου 1980, Sucrimex, 133/79, Slg. σ. 1299).

2. Ἐπί τῆς νομικῆς φύσεως τοῦ κανονισμοῦ 3318/80

Σύμφωνα μέ τήν Ἐπιτροπή, ὁ ἐπίδικος κανονισμός θεσπίζει στό πρῶτο ἄρθρο του μία γενική καί ἀφηρημένη ἔννομη συνέπεια καί δέν ἀφορᾶ καμμία αὐστηρῶς καθορισμένη ὁμάδα προσώπων.

Μετά τήν λήψη τοῦ μέτρου, ἔπρεπε νά ἀπορριφθοῦν ὄχι μόνο οἱ αἰτήσεις πού εἶχαν παραληφθεῖ κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου ἀναστολῆς, ἀλλά καί οἱ αἰτήσεις πού εἶχαν κατατεθεῖ πρίν ἀπό τήν περίοδο αὐτή καί ἐπί τῶν ὁποίων δέν εἶχε ληφθεῖ

ἀπόφαση. Ἡ συνέπεια αὐτή δέν συνάγεται ἀπό τόν κανονισμό 3318/80, ἀλλά ἀπό τόν κανονισμό 2378/80, τῆς 4ης Σεπτεμβρίου 1980, περί ὁρισμένων συμπληρωματικῶν εἰδικῶν τρόπων χορηγήσεως πιστοποιητικῶν ἐξαγωγῆς στόν τομέα τοῦ ὁοείου κρέατος (ABl. L 241, σ. 19), ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐφαρμόζεται ἐπ' ἀόριστο χρόνο, ὁπωσδήποτε δέν ἔχει τόν χαρακτήρα ἀποφάσεως. Ἑπομένως εἶναι βέβαιο ὅτι ὁ κανονισμός αὐτός δέν ἀφοροῦσε ἀτομικῶς τήν προσφεύγουσα.

Ἐπί πλέον, ἡ ὁμάδα τῶν προσώπων πού εἶχαν ἤδη καταθέσει αἰτήσεις δέν εἶχε προσδιορισθεῖ κατά τρόπο τελειωτικό κατά τήν θέσπιση τοῦ ἐπιδίκου κανονισμοῦ. Πράγματι, ὁ προσδιορισμός τοῦ ἀριθμοῦ τῶν περιπτώσεων πού ἐμπίπτουν στό πεδίο ἐφαρμογῆς τοῦ κανονισμοῦ 3318/80 ἐξαρτᾶται ἀπό τίς ἀποφάσεις τῶν ἐθνικῶν ἀρχῶν γιά κάθε ἀτομική περίπτωση ἐπί τοῦ ζητήματος ἄν μία αἴτηση θεωρεῖται ὅτι κατετέθη ὁρισμένη ἡμέρα, ἀνάλογα μέ τό ἄν περιῆλθε στόν ὀργανισμό παρεμβάσεως τήν ἡμέρα αὐτή πρίν ἀπό τίς 13.00, ἀπόφαση πού ὑπόκειται ἐνδεχομένως σέ δικαστικό ἔλεγχο ὡς πρός τήν ὀρθότητά της.

Τέλος, ἡ λύση πού ἔδωσε τό Δικαστήριο στήν ἀπόφαση τῆς 6ης Μαρτίου 1979 (Simmenthal, 92/78, Slg. σ. 177) δέν δύναται νά μεταφερθεῖ στήν παρούσα ὑπόθεση, διότι σέ ἐκείνη ἡ διαφορά ἀφοροῦσε τόν καθορισμό ἀπό τήν Ἐπιτροπή — καί ὄχι ἀπό τίς ἀρχές τῶν Κρατῶν μελῶν — τῶν ἐλαχίστων τιμῶν πωλήσεως. Στήν ὑπόθεση ἐκείνη τά Κράτη μέλη ἠρκέσθησαν νά ἐπαναλάβουν μία ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐνῶ στήν προκειμένη ὑπόθεση ἀπόκειται στίς ἀρχές τῶν Κρατῶν μελῶν νά ἐφαρμόσουν τόν κανονισμό 3318/80 μέ δική τους εὐθύνη. Ἐπί πλέον, στήν ὑπόθεση Simmenthal, ὅλες οἱ προσφορές πού εἶχαν παραληφθεῖ διεβιβάσθησαν στήν Ἐπιτροπή καί ἀπετέλεσαν τήν βάση τῆς ἀποφάσεως — τό Δικαστήριο ὑπεγράμμισε ὅτι ἡ Ἐπιτροπή εἶχε προσδιορίσει ἀμεσα τήν τύχη κάθε προσφορᾶς — ἐνῶ στήν παρούσα ὑπόθεση οἱ ἀνακοινώσεις τῶν Κρατῶν μελῶν — τῆς Δευτέρας καί τῆς Πέμπτης — ἔδιναν ἁπλῶς μία εἰκόνα τῆς καταστάσεως, ἀφοῦ μάλιστα οἱ ἀρχές τῶν Κρατῶν μελῶν ἦταν δυνατό, κατά τό διάστημα μεταξύ τῆς κοινοποιήσεως πρός τήν Ἐπιτροπή καί τῆς λήψεως τῆς ἀποφάσεως ἀπό τήν Ἐπιτροπή, νά παραλάβουν καί ἄλλες αἰτήσεις, τίς ὁποῖες θά ἀφοροῦσε ὁμοίως ἡ ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς περί ἀναστολῆς. Κατά συνέπεια, ἡ Ἐπιτροπή δέν λαμβάνει ποτέ ἀπόφαση ἔχοντας ἀκριβή γνώση ὅλων τῶν αἰτήσεων, ἀφοῦ μάλιστα ἐπί πλέον δέν ἀποφασίζει ἐπί τῶν αἰτήσεων αὐτῶν μόνο, πράγμα πού σημαίνει ὅτι ἡ προσφεύγουσα δέν δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ τήν ἀπόφαση τῆς 13ης Μαρτίου 1971 (International Fruit Company, 41 ἕως 44/70, Slg. σ. 411).

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἐπίδικος κανονισμός ἔχει σαφῶς χαρακτήρα κανόνος δικαίου καί δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς ἀτομική ἀπόφαση, «γιά τόν λόγο καί μόνο ὅτι ἡ ἰδία ἡ χορήγηση τοῦ προκαθορισμοῦ τῶν ἐπιστροφῶν διέπεται ἀπό κανόνες δικαίου καί ἀποτελεῖ ἑπομένως a priori δίκαιο» καί ὅτι ἀπόκλιση ἀπό τούς κανόνες αὐτούς ἐπιτρέπεται μόνο μέ νομοκανονιστικές πράξεις γενικῆς ἰσχύος καί ὄχι μέ ἀτομικές ἀποφάσεις. Εἶναι παράλογο νά γίνει δεκτό ὅτι ὁ κανονισμός 3318/80 ἔχει χαρακτήρα κανόνος δικαίου σέ ὁρισμένες περιπτώσεις (μέλλουσες αἰτήσεις) καί νά θεωρηθεῖ ὅτι ἀποτελεῖ ἀπόφαση σέ ἄλλες περιπτώσεις (ὑποβληθεῖσες ἤδη αἰτήσεις). Ἡ Ἐπιτροπή καταλήγει συνεπῶς στό συμπέρασμα ὅτι ἡ προσφυγή εἶναι προφανῶς ἀπαράδεκτη καί ἐπαναλαμβάνει ὅτι ὑπάρχουν πάντως τά ἐχέγγυα τῆς πλήρους ἐννόμου προστασίας τοῦ πολίτου, ἀφοῦ ἡ προσφεύγουσα δύναται νά προσβάλει τήν ἀπόφαση τοῦ BALM ἐνώπιον τῶν ἐθνικῶν δικαστηρίων — πράγμα πού ἔχει ἤδη κάνει. Ἡ ἄσκηση ἀπό τήν προσφεύγουσα ἀπ' εὐθείας προ-

σφυγῆς στό Δικαστήριο ἐξηγεῖται βεβαίως ἀπό τόν σκοπό πού ἐπεδίωκε, νά ἐπιτύχει δηλαδή τήν ὅσο τό δυνατόν ταχύτερη ἔκδοση ἀποφάσεως, ἀλλά ἡ σκέψη αὐτή ὁπωσδήποτε δέν δικαιολογεῖ τήν ἀπόκλιση ἀπό τίς διαδικασίες πού προβλέπει ἡ συνθήκη καί ἰδίως ἀπό τήν κατανομή τῶν ἁρμοδιοτήτων μεταξύ τῶν ἐθνικῶν δικαστηρίων καί τοῦ Δικαστηρίου.

Β — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῆς προσφευγούσης

Ἡ *προσφεύγουσα* ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ παρούσα προσφυγή εἶναι παραδεκτή, ἐπειδή τό τηλετύπημα τῆς Ἐπιτροπῆς ἀποτελεῖ ἀπόφαση καί, ἀκόμη καί ἄν ἀποφασισθεῖ ὅτι τό τηλετύπημα εἶχε ὡς μοναδικό ἀντικείμενο τήν ἑρμηνεία τῆς νομικῆς καταστάσεως πού ἀπέρρεε ἀπό τούς κανονισμούς 3318/80 καί 2378/80, ἡ προσφυγή ἐξακολουθεῖ νά εἶναι παραδεκτή, ἀφοῦ ὁ κανονισμός 3318/80 στήν πραγματικότητα ἀποτελεῖ ἀπόφαση.

1. Ἐπί τῆς νομικῆς φύσεως τοῦ τηλετυπήματος

Τό τηλετύπημα αὐτό ἀποτελεῖ ἀπόφαση, κατ' ἀρχάς ἐπειδή δύναται νά παραγάγει ἔννομα ἀποτελέσματα. Ὅπως στήν ὑπόθεση Sucrimex τό Δικαστήριο ἔκρινε ὅτι τό τηλετύπημα πού δέν παράγει ἔννομα ἀποτελέσματα δέν ἀποτελεῖ ἀπόφαση, a contrario — σύμφωνα μέ τήν προσφεύγουσα — τό τηλετύπημα πού δύναται νά παραγάγει ἔννομα ἀποτελέσματα ἀποτελεῖ ἀπόφαση.

Εἶναι δυνατό βεβαίως νά γίνει δεκτό ὅτι τό πρῶτο ἥμισυ, τοῦ τηλετυπήματος δέν ἔχει παρά πληροφοριακό χαρακτήρα, ὅπως εἶναι ἐπίσης δυνατό νά γίνει δεκτό ὅτι ἡ πρώτη φράση μετά τήν ἔνδειξη «προσοχή» ἐπίσης δέν ἔχει παρά πληροφοριακό περιεχόμενο, δέν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία ὅτι ἡ φράση «οἱ αἰτήσεις αὐτές πρέπει νά ἀπορριφθοῦν» ἀποτελεῖ διαταγή, «μία ἐπιτακτική παραγγελία». Μία τέτοια διαταγή δέν δύναται νά ἑρμηνευθεῖ σέ συνάρτηση μέ τό περιεχόμενο τοῦ κειμένου, δηλαδή μέ «αὐτό πού σκεπτόταν ἡ Ἐπιτροπή». Δέν εἶναι δυνατό νά γίνει δεκτή ἡ ἑρμηνεία βάσει ὑποκειμενικῶν στοιχείων. Τό μόνο κριτήριο περί τοῦ ἄν τό τηλετύπημα αὐτό ἀποτελεῖ ἀπόφαση ἤ ὄχι πρέπει νά προσδιορισθεῖ βάσει ἀντικειμενικῶν ἐνδείξεων. Ἀπό τήν ἀπόφαση ὅμως τοῦ BALM συνάγεται ὅτι τό τηλετύπημα αὐτό ἀποτελεῖ διαταγή.

Ἐξ ἄλλου, στό τηλετύπημα αὐτό ἡ Ἐπιτροπή ἀναφέρει ἐπίσης: «... καί νά ἐλευθερωθοῦν οἱ παρασχεθεῖσες ἐγγυήσεις». Ἡ φράση αὐτή ἀποτελεῖ πρόσθετη ἀπόδειξη τοῦ γεγονότος ὅτι τό τηλετύπημα ἀποτελεῖ ἀπόφαση, ἀφοῦ οἱ ἐφαρμοστέες διατάξεις δέν προέβλεπαν τίποτε γιά τίς ἐγγυήσεις καί συνεπῶς ἦταν ἀναγκαία ἡ ἔκδοση σχετικῆς ἀποφάσεως.

Ἡ ἔνδειξη «προσοχή» δέν δύναται ἄλλωστε νά ὁδηγήσει στό συμπέρασμα ὅτι ἡ ἐν λόγω φράση δέν ἀποτελεῖ ἀπόφαση, ἀφοῦ τό ἄν μία δήλωση ἔχει τό χαρακτήρα ἀποφάσεως ἐξαρτᾶται ὄχι ἀπό τόν τίτλο της ἤ τήν ὀνομασία της, ἀλλά ἀπό τό περιεχόμενό της καί τήν διατύπωσή της.

Ἐν πάση περιπτώσει, τό τηλετύπημα αὐτό ἀναφέρεται ἐπίσης στόν κανονισμό 2378/80, ἀπό τόν ὁποῖο συνάγεται ὅτι τά ἐν λόγω μέτρα - ἀποκλίσεις δέν δύνανται νά ληφθοῦν παρά μόνο ἀπό τήν Ἐπιτροπή, ἀφοῦ στήν Ἐπιτροπή πρέπει νά παρασχεθοῦν οἱ πληροφορίες, γιά νά λάβει τά μέτρα αὐτά. Ἐπί πλέον, ἐπειδή ἀντικείμενο τοῦ κανονισμοῦ 2378/80 εἶναι ἀποκλειστικῶς καί μόνο οἱ ἤδη κατατεθειμένες αἰτήσεις, τά μέτρα πού ἐλήφθησαν κατ' ἐφαρμογή τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ ἀποτελοῦν πράγματι ἀποφάσεις, ἀφοῦ ρυθμίζουν μεμονωμένες περιπτώσεις. Κατά συνέπεια, ἀντίθετα μέ τούς ἰσχυρισμούς τῆς Ἐπιτροπῆς, τήν ἀπόφαση σέ τελευταία ἀνάλυση δέν ἔλαβε τό BALM, ἀλλά ἡ ἴδια, ἑπομένως τό ἐπίδικο τηλετύπημα ἀποτελεῖ σαφῶς ἀπόφαση.

Τό τηλετύπημα αὐτό ἀφορᾶ τήν προσφεύγουσα ἄμεσα καί ἀτομικῶς. Πράγματι, σύμφωνα μέ τήν προσφεύγουσα, ὁ συλλο-

γισμός πού ἀκολούθησε τό Δικαστήριο στήν ὑπόθεση Simmenthal ἐφαρμόζεται πλήρως στήν παρούσα ὑπόθεση, ὑπό τήν ἔννοια ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ἔλαβε ὑπ' ὄψη της τίς αἰτήσεις τῆς Moksel μαζί μέ ὅλες τίς ἄλλες κατά τήν θέσπιση τοῦ κανονισμοῦ 3318/80 καί ἔδωσε μέ τηλετύπημα στό BALM ἐντολές γιά τό σύνολο τῶν αἰτήσεων, ἐπομένως καί γιά τίς αἰτήσεις τῆς Moksel: κατά συνέπεια τό τηλετύπημα αὐτό ἀπέρριψε ἀπ' εὐθείας τίς αἰτήσεις τῆς Moksel.

Τέλος, ἡ προσφεύγουσα ἀπαντᾶ σέ δύο συγκεκριμένα σημεῖα στήν Ἐπιτροπή:

— ἀκόμη καί ἄν τό τηλετύπημα προέρχεται ἀπό τήν γενική διεύθυνση γεωργίας, ὁπωσδήποτε ὑπάρχει, κατά τήν ἄποψη τῆς Moksel, ἡ σχετική ἐξουσιοδότηση πού ἐπιτρέπει στήν γενική διεύθυνση νά λάβει ἀπόφαση στόν τομέα αὐτό,

— λίγο ἐνδιαφέρει ἄν τό BALM θέσπισε ὁρισμένο μέτρο πού ὑπόκειται σέ προσβολή κατά τό ἐθνικό δίκαιο, προκειμένου περί τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ὑπάρξεως μιᾶς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία, ἄν καί ἀπευθύνεται σέ ἕνα Κράτος μέλος, ἐν τούτοις ἀφορᾶ ἄμεσα καί ἀτομικῶς ἕνα συγκεκριμένο ἐπιχειρηματία τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς (ἡ Moksel παραπέμπει σχετικά στήν προαναφερθείσα ὑπόθεση Simmenthal καί στίς ὑποθέσεις Töpfer (ἀπόφαση τῆς 1ης Ἰουλίου 1965, ὑποθ. 106 καί 107/63, Slg. σ. 526) καί Werner A. Bock (ἀπόφαση τῆς 23ης Νοεμβρίου 1971, ὑπόθ. 62/70, Slg. σ. 877).

2. Ἐπί τῆς νομικῆς φύσεως τοῦ κανονισμοῦ 3318/80

Ἡ προσφεύγουσα δέχεται ὅτι ὁ ἐπίδικος κανονισμός θά ἀποτελοῦσε κανονισμό κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 189 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ἄν περιοριζόταν, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 5, παράγραφος 4 τοῦ κανονισμοῦ 885/68, στήν ρύθμιση τῶν αἰτήσεων πού ὑπεβλήθησαν κατά τήν περίοδο ἀναστολῆς. Οἱ αἰτήσεις αὐτές θά ἐρρυθμίζοντο ἄλλωστε σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση στήν ὑπόθεση Calpak (ἀπόφαση τῆς 17ης Ἰουνίου 1980, ὑποθ. 789 καί 790/79, Slg. σ. 1949). Ἀντίθετα, ὅσον ἀφορᾶ τίς αἰτήσεις πού κατετέθησαν πρίν ἀπό τήν περίοδο ἀναστολῆς, ὁ κανονισμός αὐτός ἀποτελεῖ ἀτομικό μέτρο καί ἔχει συνεπῶς τόν χαρακτήρα ἀποφάσεως: στήν περίπτωση ἑπομένως αὐτή ἐφαρμόζεται ἡ ἀπόφαση στήν ὑπόθεση International Fruit, ἐπειδή ὁ ἀριθμός τῶν ἐπιχειρηματιῶν ἦταν γνωστός κατά τήν θέσπιση τοῦ ἐπιδίκου κανονισμοῦ καί καμμία νέα αἴτηση δέν ἠδύνατο νά προστεθεῖ. Κατά συνέπεια, στήν περίπτωση αὐτή τό ληφθέν μέτρο, πού ἀφοροῦσε μία περιορισμένη καί ἐπαρκῶς ἐξατομικευμένη ὁμάδα ἐπιχειρηματιῶν, ἀποτελεῖ στήν πραγματικότητα μία δέσμη ἀποφάσεων, κάθε μία ἀπό τίς ὁποῖες ἐπηρεάζει σαφῶς τήν νομική κατάσταση ἑνός αἰτοῦντος, καί ἑπομένως ἀφορᾶ τήν προσφεύγουσα ἀτομικῶς.

Ἡ προσφεύγουσα προσθέτει ἐπί πλέον ὅτι ἕνας ψευδοαναδρομικός κανονισμός βεβαίως ἀποτελεῖ πάντοτε, ἀπό νομική ἄποψη, κανονισμό κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 189 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ἀλλά ἐν προκειμένῳ δέν πρόκειται γιά τέτοιον κανονισμό, δεδομένου ὅτι τό ἐδάφιο 3 τοῦ ἄρθρου 5 παράγραφος 4 τοῦ κανονισμοῦ 885/68 ἀπαγορεύει στήν οὐσία τήν ψευδοαναδρομή, ἀφοῦ δέν ἀναφέρει παρά μόνο τίς αἰτήσεις πού ὑπεβλήθησαν κατά τήν περίοδο ἀναστολῆς. Κατά συνέπεια, τό μέτρο πού ἔλαβε ἡ Ἐπιτροπή στό ἄρθρο 2 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ 2378/80 ἀποτελεῖ τό πολύ μία ἐπιδέξια ἀπόπειρα νά προσδοθεῖ «ἀποτέλεσμα ἰσοδύναμο μέ ψευδοαναδρομή σέ κανονισμούς περί ἀναστολῆς τοῦ προκαθορισμοῦ, τήν ὁποία, λόγω τῆς φύσεώς τους, οἱ κανονισμοί αὐτοί οὔτε ἔχουν οὔτε δύνανται νά παραγάγουν».

Ἡ προσφεύγουσα προσθέτει ἐπίσης ὅτι ἔχουν ἤδη ὑπάρξει στό παρελθόν μέτρα ἀναστολῆς τοῦ προκαθορισμοῦ τῆς ἐπιστροφῆς κατά τήν ἐξαγωγή, ἀλλά εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἡ ἀναστολή αὐτή θίγει τίς αἰτήσεις πού ἔχουν μέν κατατεθεῖ, ἐπί τῶν ὁποίων ὅμως δέν ἔχει ληφθεῖ ἀκόμη ἀπόφαση, καί μάλιστα αὐτό συμβαίνει ἀποκλειστικῶς βάσει καί ἐντός τοῦ πλαισίου τοῦ ἄρθρου 2 παράγραφος 1 τοῦ κανο-

νισμοῦ 2378/80. Ἀπό αὐτό συνάγεται ὅτι ἔχει χαρακτήρα ἀποφάσεως — ὄχι ὁ κανονισμός 2378/80 αὐτός καθ' ἑαυτός — ἀλλά τό «μέτρο» κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 2 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ. Πράγματι, ἡ Ἐπιτροπή δέν δύναται νά ἀρνηθεῖ ὅτι ἡ διάταξη αὐτή οὐσιαστικά ἀφορᾶ μία κλειστή καί ἐπαρκῶς ἐξατομικευμένη ὁμάδα προσώπων. Πράγματι, τό μόνο πρόβλημα πού θά ἠδύνατο νά τεθεῖ, ὅσον ἀφορᾶ τήν ὁμάδα αὐτή τῶν ἐπιχειρηματιῶν, θά ἦταν ἄν μία παλαιά αἴτηση ἠδύνατο νά περιληφθεῖ στίς αἰτήσεις αὐτές. Αὐτό ὅμως ἀποτελεῖ ἁπλῶς «δευτερεῦον ζήτημα», ἡ λύση τοῦ ὁποίου ἀπό τίς ἐθνικές ἀρχές πού χορηγοῦν τά πιστοποιητικά δέν ἔχει σχέση μέ τό γεγονός ὅτι, στό πλαίσιο τοῦ κανονισμοῦ 2378/80, στήν Ἐπιτροπή καί μόνο ἀπόκειται νά ἀποφασίζει ἄν θά κάνει δεκτές ἤ θά ἀπορρίψει τίς αἰτήσεις πιστοποιητικῶν πού ἔχουν ἤδη κατατεθεῖ, ὅπως ἐδέχθη τό Δικαστήριο στήν ὑπόθεση Simmenthal. Ἡ προσφεύγουσα δέν βλέπει γιά ποιό λόγο δέν πρέπει νά γίνει σύγκριση μέ αὐτή τήν ὑπόθεση Simmenthal. Ἡ προσφεύγουσα θεωρεῖ ὅτι ἡ Ἐπιτροπή παρέβλεψε τίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 2378/80, σύμφωνα μέ τίς ὁποῖες ἡ Ἐπιτροπή ὄφειλε, καί ὄχι τά Κράτη μέλη, νά λάβει τά ἐν λόγω μέτρα. Τέλος, ἀπό τίς παρατηρήσεις τῆς ἰδίας τῆς Ἐπιτροπῆς προκύπτει ὅτι γνώριζε ὅλες τίς αἰτήσεις πού εἶχαν κατατεθεῖ κατά τόν χρόνο τῆς θεσπίσεως τοῦ κανονισμοῦ 3318/80.

Γενικότερα ἡ προσφεύγουσα τονίζει ὅτι ἔχει ἔννομο συμφέρον νά ἀσκήσει προσφυγή, ὅπως συνάγεται, πάντα κατά τήν ἄποψή της, ἀπό τίς σκέψεις 31 ἕως 33 τῆς ἀποφάσεως Simmenthal.

Παραδέχεται ὅτι ὑπέβαλε ἀντιρρήσεις ἐνώπιον τοῦ BALM κατά τῆς ἀπορριπτικῆς ἀποφάσεώς του, ἀλλά τό BALM ἀνέβαλε τήν λήψη ἀποφάσεως ἐπί τῶν ἀντιρρήσεων αὐτῶν μέχρι νά ἀποφανθεῖ τό Δικαστήριο. Ἡ προσφεύγουσα πάντως ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ ἀντιρρήσεις αὐτές δέν δύνανται σέ καμμία περίπτωση νά θεμελιώσουν ἐνδεχομένως ἔνσταση ἐκκρεμοδικίας στό πλαίσιο τῆς παρούσης προσφυγῆς, ἀφοῦ στήν παρούσα ὑπόθεση ἡ προσφυγή ἀκυρώσεως δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173 τῆς συνθήκης ΕΟΚ ἀποτελεῖ τήν ἁπλούστερη καί ταχύτερη μέθοδο, δεδομένου ὅτι οὕτως ἤ ἄλλως ἔπρεπε νά γίνει προσφυγή στό Δικαστήριο καί ὅτι τό ἄρθρο 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ ἐπιβάλλει τήν ὑποχρέωση ὑποβολῆς τοῦ ζητήματος στό Δικαστήριο μόνο στά δικαστήρια πού ἀποφαίνονται σέ τελευταῖο βαθμό. Ἐπειδή μία τέτοια διαδικασία δύναται νά διαρκέσει ἐπί ἔτη, μόνο τό ἄρθρο 173 τῆς συνθήκης δύναται νά ἐξασφαλίσει ἐπαρκή νομική προστασία στούς ἐπιχειρηματίες. Ἐπί πλέον, ὡς ἀφετηρία πρέπει νά ληφθεῖ ἡ ἄποψη ὅτι οἱ αἰτήσεις τῆς προσφευγούσης δέν κατετέθησαν παρά στίς 15 Δεκεμβρίου 1980 καί ὅτι τό BALM δέν ἔβλεπε νά ὑπάρχει δυνατότης νά ἐξετάσει τίς αἰτήσεις σάν νά εἶχαν κατατεθεῖ ἤδη στίς 12 Δεκεμβρίου 1980. Τέλος, ἡ προσφεύγουσα ὑποστηρίζει ὅτι τό ζήτημα τοῦ παραδεκτοῦ τῆς προσφυγῆς δέν δύναται νά ἀποχωρισθεῖ σαφῶς ἀπό τό ζήτημα τοῦ βασίμου της.

Γ — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῆς παρεμβαινούσης

Ἡ *παρεμβαίνουσα TIAC* θεωρεῖ ὅτι, πρίν ἐξετασθεῖ ἄν ὁ κανονισμός 3318/80 καί/ἤ τό τηλετύπημα τῆς Ἐπιτροπῆς ἀποτελοῦν πράγματι ἀποφάσεις ὑποκείμενες σέ προσφυγή ἀκυρώσεως, πρέπει νά ἐξετασθεῖ ἡ γένεση τῶν κανονισμῶν πού ἀφοροῦν τήν ἁρμοδιότητα τῆς Ἐπιτροπῆς στόν τομέα τῆς ἀναστολῆς τῶν προκαθορισμῶν τῶν ἐπιστροφῶν κατά τήν ἐξαγωγή βοείου κρέατος.

α) Γένεση τῶν κανονισμῶν πού ἀφοροῦν τήν ἁρμοδιότητα τῆς Ἐπιτροπῆς στόν τομέα αὐτόν

Σύμφωνα μέ τήν παρεμβαίνουσα, ἡ Ἐπιτροπή ἀντλεῖ τήν ἁρμοδιότητά της ἀπό τόν κανονισμό 885/68, ὅπως τροποποιήθηκε

από τόν κανονισμό 1504/76. Ἔχει τήν εὐχέρεια νά ἐνεργεῖ μόνη της μόνο σέ ἐξαιρετικές περιπτώσεις καί ὑπό τήν προϋπόθεση ὅτι λαμβάνει ἀπόφαση πού διαπιστώνει ἀφ' ἑνός μέν τήν ὕπαρξη — ἤ τόν κίνδυνο ὑπάρξεως — δυσχερειῶν στήν ἀγορά, ἀφ' ἑτέρου δέ «τήν ὕπαρξη ἐξαιρετικά ἐπειγούσης καταστάσεως». Ὑπό τίς προϋποθέσεις αὐτές ἡ Ἐπιτροπή ἔχει δικαίωμα νά διατάξει τήν ἀναστολή τῶν προκαθορισμῶν ἐπί τρεῖς ἡμέρες καί ὅλες οἱ αἰτήσεις πού κατατίθενται κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου αὐτῆς εἶναι ἀπαράδεκτες. Ἡ παρεμβαίνουσα συνάγει ἀπό τό κείμενο αὐτό μία πρώτη συνέπεια: τίποτε δέν προβλέπεται γιά τίς αἰτήσεις πού κατατίθενται πρίν ἀπό τήν ἀπόφαση περί ἀναστολῆς, πράγμα πού σημαίνει ὅτι ἡ Ἐπιτροπή δέν εἶναι ἁρμόδια γιά τίς αἰτήσεις αὐτές.

Ὁ κανονισμός 2378/80 πού προβλέπει συμπληρωματικούς εἰδικούς τρόπους χορηγήσεως πιστοποιητικῶν ἐξαγωγῆς ἐθεσπίσθη, γιά νά καταστεῖ δυνατή ἡ καλύτερη πληροφόρηση τῆς Ἐπιτροπῆς, καί ἡ προθεσμία τῶν πέντε ἡμερῶν πού προβλέπει ὁ κανονισμός αὐτός εἶχε ὡς σκοπό νά ἐπιτρέψει στήν Ἐπιτροπή νά ἐκτιμήσει τήν κατάσταση στήν ἀγορά καί νά «λάβει τά κατάλληλα μέτρα σχετικά μέ τήν ἐκκρεμή αἴτηση». Κατά τήν παρεμβαίνουσα, ὁ κανονισμός αὐτός ἀνανεώνει τόν κανονισμό 301/80. Ἐξ ἄλλου, ὁ κανονισμός 2378/80 προσδιορίζει μέν στό ἄρθρο 2 παράγραφος 1 ὅτι τά πιστοποιητικά χορηγοῦνται «ἐφ' ὅσον δέν ληφθοῦν εἰδικά μέτρα κατά τήν διάρκεια τῆς προθεσμίας αὐτῆς», ἀλλά, κατά τήν παρεμβαίνουσα, ἡ διάταξη αὐτή δέν δύναται πάντως νά ἀποκλίνει ἀπό τίς ρητές διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 1504/78. Τό προοίμιο ἄλλωστε δείχνει ὅτι τέτοια μέτρα δέν δύνανται νά λαμβάνονται παρά μόνο σέ σχέση μέ μία μόνο αἴτηση, πράγμα πού σημαίνει ὅτι ἡ Ἐπιτροπή πρέπει νά ἐξετάζει τίς αἰτήσεις κατά περίπτωση καί ὅτι δέν ὁδηγεῖται ἐπομένως ἀναγκαστικά στήν ἀπόρριψη ὅλων.

Ἀπό τήν ἀνάλυση αὐτή ἡ παρεμβαίνουσα συνάγει τά ἑξῆς συμπεράσματα:

— ἡ ἐξουσία τῆς Ἐπιτροπῆς περιορίζεται στήν δυνατότητα ἀπορρίψεως τῶν αἰτήσεων πού κατατίθενται κατά τήν περίοδο ἀναστολῆς. Δέν ἔχει ἐπομένως τήν δυνατότητα ἀπορρίψεως τῶν αἰτήσεων πού ἔχουν κατατεθεῖ πρίν ἀπό τήν περίοδο αὐτή·

— ἡ ἀπόρριψη τῶν προγενεστέρων αὐτῶν αἰτήσεων, ἀκόμη καί ἄν ἦταν δυνατή, ἀποτελεῖ τήν ἐσχάτη λύση καί ἀπαιτεῖ εἰδική ἀπόφαση πού θά ἀφορᾶ κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

6) Ἐπί τῶν ἰσχυρισμῶν τῆς Ἐπιτροπῆς

Κατ' ἀρχάς, ἡ παρεμβαίνουσα τονίζει ὅτι ὁ ἰσχυρισμός τῆς Ἐπιτροπῆς ὅτι ἐπρόκειτο περί ἀποφάσεως τοῦ BALM εἶναι ἐσφαλμένος, διότι τό BALM περιορίστηκε ἁπλῶς νά κοινοποιήσει ἀπόφαση πού εἶχε ἤδη λάβει ἡ Ἐπιτροπή. Τό τηλετύπημα δέν ἀφήνει καμμία ἀμφιβολία ἀπό τήν ἄποψη αὐτή, ἀφοῦ ἡ διατύπωσή του δέν ἄφηνε στό BALM καμμία ἐξουσία ἐκτιμήσεως τῆς καταστάσεως. Ἐπί πλέον, μόνο ἡ Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία εἶναι ἐπιφορτισμένη μέ τήν ἐκτίμηση τῆς καταστάσεως στήν ἀγορά, ἠδύνατο νά λάβει τήν σχετική ἀπόφαση, ἀφοῦ μόνο σέ αὐτή εἶχε δοθεῖ νομοτύπως πλήρης ἐξουσία, κατά συνέπεια ἡ σκέψη 16 τῆς ἀποφάσεως Sucrimex δέν δύναται νά ἐφαρμοσθεῖ ἐν προκειμένω.

1. Ἐπί τῆς νομικῆς φύσεως τοῦ κανονισμοῦ 3318/80

Ἐφ' ὅσον ὁ κανονισμός αὐτός πράγματι δέν ἀφορᾶ παρά μόνο τίς αἰτήσεις πού κατετέθησαν κατά τήν περίοδο ἀναστολῆς, ἡ Moksel καί ἡ TIAC δέν ἔχουν δικαίωμα νά τόν προσβάλουν, ἀφοῦ στήν περίπτωση αὐτή δέν τίς ἀφορᾶ ἄμεσα. Ἑπομένως, θά ἐφαρμοζόταν στήν περίπτωση αὐτή ἡ λύση πού ἐδέχθη τό Δικαστήριο στήν ἀπόφαση «Ἐξαγωγή ζάχαρης» (ἀπόφαση τῆς 31ης

Μαρτίου 1977, ὑπόθ. 88/76, Slg. σ. 709), πράγμα πού σημαίνει ὅτι τά δικαστικά ἔξοδα βαρύνουν ὁπωσδήποτε τήν Ἐπιτροπή. Ἀντίθετα, ἐφ' ὅσον ὁ κανονισμός 3318/80 ἀφορᾶ καί τίς αἰτήσεις πού κατετέθησαν πρίν ἀπό τήν περίοδο ἀναστολῆς, τότε ὁ κανονισμός αὐτός ἀναλύεται στήν πραγματικότητα σέ δύο κανονισμούς:

— σέ ἕνα πρῶτο πού περιέχει τήν ἀπόφαση ἀναστολῆς τοῦ προκαθορισμοῦ, σύμφωνα μέ τόν κανονισμό 1504/76, καί πού ἔχει ὡς συνέπεια τήν ἀπόρριψη τῶν αἰτήσεων πού κατετέθησαν κατά τήν περίοδο ἀναστολῆς·

— σέ ἕνα δεύτερο πού ἐθεσπίσθη δυνάμει τοῦ κανονισμοῦ 2378/80 καί ἀπορρίπτει τίς αἰτήσεις πού κατετέθησαν πρίν ἀπό αὐτή τήν περίοδο ἀναστολῆς.

Αὐτός ὁ «δεύτερος κανονισμός» ὅμως ἀποτελεῖ ἀπόφαση, ἀφοῦ ἀπό τό προοίμιο τοῦ κανονισμοῦ 2378/80 προκύπτει ὅτι ἡ Ἐπιτροπή πρέπει νά ἀποφαίνεται κατά περίπτωση καί ἐπί πλέον ἡ Ἐπιτροπή γνώριζε τό σύνολο τῶν κατατεθειμένων αἰτήσεων, δεδομένου ὅτι οἱ αὐτήσεις αὐτές δύνανται νά ἀνευρεθοῦν στό παράρτημα τοῦ ὑπομνήματος πού κατέθεσε ἡ Ἐπιτροπή.

Γιά νά ἀποδείξει ὅτι ὁ κανονισμός αὐτός ἀποτελεῖ πράγματι ἀπόφαση, ἡ παρεμβαίνουσα ἀναπτύσσει τόν ἴδιο συλλογισμό μέ τήν Moksel, ἀλλά προβάλλει ἕνα νέο ἐπιχείρημα, ὅτι δηλαδή μόνο ἐπειδή ὁ κανονισμός 3318/80 περιέχει ἀνεπαρκεῖς αἰτιολογίες, ἡ Ἐπιτροπή δύναται βασίμως νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι πρόκειται πράγματι περί κανονισμοῦ, ἐνῶ ἡ ἐπαρκής αἰτιολογία θά ἦταν ἔνδειξη ὅτι ὁ κανονισμός αὐτός ἀποτελεῖ, ἐν μέρει τουλάχιστον, ἀπόφαση περί ἀπορρίψεως τῶν αἰτήσεων πού κατετέθησαν πρίν ἀπό τήν περίοδο ἀναστολῆς.

2. Ἐπί τῆς νομικῆς φύσεως τοῦ τηλετυπήματος

Ἡ παρεμβαίνουσα ἀναπτύσσει κατ' ἀρχάς μιά ἐπιχειρηματολογία πού μοιάζει πολύ μέ τῆς Moksel, γιά νά ἀποδείξει ὅτι τό τηλετύπημα αὐτό ἀποτελεῖ πράγματι ἀναγκαστική παραγγελία πρός τίς ἐθνικές ἀρχές, ἰδιαιτέρως οἱ δύο φράσεις στήν σημείωση, οἱ ὁποῖες ἀνεφέρθησαν ἤδη ἀπό τήν προσφεύγουσα.

Τό πρόβλημα ὅμως τῆς ἑρμηνείας τοῦ τηλετυπήματος ἐξαρτᾶται, κατά τήν παρεμβαίνουσα, καί ἀπό τήν ἑρμηνεία καί τά ἀποτελέσματα τοῦ κανονισμοῦ 3318/80:

— ἄν ὁ κανονισμός 3318/80 δέν ἀφοροῦσε τίς αἰτήσεις πού εἶχαν κατατεθεῖ πρίν ἀπό τήν περίοδο ἀναστολῆς, τότε τό τηλετύπημα θά ἔπρεπε νά θεωρηθεῖ εἴτε ὡς ἀπορριπτική ἀπόφαση εἴτε ὡς ἀνυπόστατη νομική πράξη πού δέν ἔθιγε τά συμφέροντα τῆς Moksel καί τῆς TIAC·

— ἀντίθετα, ἄν ὁ κανονισμός 3318/80 ἀφοροῦσε τίς προγενέστερες αὐτές αἰτήσεις, τό τηλετύπημα θά ἔπρεπε νά θεωρηθεῖ ὡς ἀνυπόστατη νομική πράξη.

Κατά συνέπεια, ἡ ἐξέταση τοῦ τηλετυπήματος εἶναι ἀναγκαία, μόνο ἐφ' ὅσον ὁ κανονισμός 3318/80 δέν ἀφορᾶ τίς προγενέστερες αὐτές αἰτήσεις.

Τέλος, ἡ παρεμβαίνουσα θεωρεῖ κατά πρῶτο ὅτι τό τηλετύπημα ἀποτελεῖ ὁπωσδήποτε πράξη τῆς Ἐπιτροπῆς, ἔστω καί ἄν προέρχεται ἀπό τήν γενική διεύθυνση γεωργίας, ἀφοῦ θά ὑπῆρχε ὁπωσδήποτε ἡ σχετική ἐξουσιοδότηση στόν τομέα αὐτόν κατά δεύτερο δέ ὅτι τό BALM δέν ἠδύνατο, παρά τούς ἀντιθέτους ἰσχυρισμούς τῆς Ἐπιτροπῆς, νά ἀγνοήσει τό τηλετύπημα, ἀφοῦ τό BALM θεώρησε πράγματι ὅτι τό τηλετύπημα περιεῖχε ὑποχρεωτικές παραγγελίες, λόγω μάλιστα τῆς ἰδίας τῆς διατυπώσεώς του.

IV — Ἀπάντηση τῆς Ἐπιτροπῆς στό ἐρώτημα πού τῆς ἔθεσε τό Δικαστήριο

Ἡ *Ἐπιτροπή* δηλώνει ὅτι «δέν γνωρίζει» πόσους ἐπιχειρηματίες ἀφοροῦσε ὁ κανονισμός 3318/80.

Ἡ Ἐπιτροπή δέν διαθέτει οὔτε κάν πληροφορίες γιά τόν ἀριθμό τῶν ἐπιχειρηματιῶν πού εἶχαν ὑποβάλει αἴτηση προκαθορισμοῦ τῶν ἐπιστροφῶν πρίν ἀπό τήν ἀναστολή τους. Πράγματι, οἱ ἀνακοινώσεις τῶν Κρατῶν μελῶν, πού ἐστάλησαν στήν Ἐπιτροπή τήν Πέμπτη 18 Δεκεμβρίου 1980 πρίν ἀπό τίς 16.00, δέν ἀφοροῦσαν παρά τά προϊόντα, τίς ποσότητες καί τίς χῶρες προορισμοῦ γιά τίς ὁποῖες εἶχαν κατατεθεῖ αἰτήσεις προκαθορισμοῦ τῶν ἐπιστροφῶν. Οἱ ἀνακοινώσεις αὐτές δέν διευκρίνιζαν συνεπῶς οὔτε τόν ἀριθμό οὔτε τήν ταυτότητα τῶν ἐπιχειρηματιῶν πού εἶχαν ὑποβάλει τίς αἰτήσεις αὐτές.

Ἡ Ἐπιτροπή ἐφιστᾶ πάλι τήν προσοχή τοῦ Δικαστηρίου ἐπί τοῦ γεγονότος ὅτι νέες αἰτήσεις ἠδύναντο νά ὑποβληθοῦν μεταξύ τῆς Πέμπτης 18 Δεκεμβρίου 1980 ὥρα 13.00 καί τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἐκδόσεως τοῦ κανονισμοῦ, δηλαδή τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1980.

Κατά συνέπεια, ὅταν λαμβάνει τήν ἀπόφαση ἀναστολῆς τοῦ προκαθορισμοῦ τῶν ἐπιστροφῶν, ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔχει πλήρη γνώση τῶν προϊόντων, ποσοτήτων καί χωρῶν προορισμοῦ πού ἀφορᾶ ἡ ἀπόφαση. Τά δεδομένα αὐτά περιέρχονται σέ γνώση τῆς Ἐπιτροπῆς μόνο μέ τίς μεταγενέστερες περιοδικές ἀνακοινώσεις τῶν Κρατῶν μελῶν.

V — Προφορική διαδικασία

Ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν Jörn Sack, ἡ προσφεύγουσα, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν Hans-E. Heyn, δικηγόρο Ἀμβούργου, καί ἡ παρεμβαίνουσα, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν δικηγόρο David Vaughan, QC, ἀνέπτυξαν προφορικῶς τίς παρατηρήσεις τους κατά τήν συνεδρίαση τῆς 26ης Νοεμβρίου 1981.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 4ης Φεβρουαρίου 1982.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 23 Φεβρουαρίου 1981, ἡ ἐπιχείρηση ἐμπορίου 6οείου κρέατος Firma Alexander Moksel Import-Export GmbH & Co. Handels KG, ἑταιρία τοῦ γερμανικοῦ δικαίου, ὑπέρ τῆς ὁποίας παρενέβη ἡ ἐπιχείρηση TIAC Handelmaatschappij BV, παρεμβαίνουσα, ἑταιρία τοῦ ὁλλανδικοῦ δικαίου, ἤσκησε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή, μέ τήν ὁποία ζητεῖ τήν ἀκύρωση τοῦ κανονισμοῦ 3318/80, τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980, περί προσωρινῆς ἀναστολῆς τοῦ προκαθορισμοῦ τῶν ἐπιστροφῶν κατά τήν ἐξαγωγή ὁρισμένων προϊόντων τοῦ τομέως τοῦ 6οείου κρέατος (ΑΒl. L 345, σ. 20), κατά τό μέρος πού τήν ἀφορᾶ,

καί/ή τοῦ τηλετυπήματος πού ἀπηύθυνε ἡ Ἐπιτροπή πρός τό Bundesanstalt für landwirtschaftliche Marktordnung (στό ἑξῆς BALM) στίς 19 Δεκεμβρίου 1980.

2 Στό πλαίσιο τῶν δραστηριοτήτων της ἡ προσφεύγουσα κάνει συχνά χρήση τῆς δυνατότητος, ὅσον ἀφορᾶ τίς συμβάσεις της ἐξαγωγῆς ὁοείου κρέατος, προκαθορισμοῦ τῶν ἐπιστροφῶν κατά τήν ἐξαγωγή, ἡ ὁποία προβλέπεται στίς παραγράφους 3 καί 4 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ κανονισμοῦ 885/68 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 28ης Ἰουνίου 1968, περί θεσπίσεως στόν τομέα τοῦ ὁοείου κρέατος τῶν γενικῶν κανόνων γιά τήν χορήγηση ἐπιστροφῶν κατά τήν ἐξαγωγή καί τῶν κριτηρίων καθορισμοῦ τοῦ ὕψους αὐτῶν (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 03/015, σ. 171) ὅπως συνεπληρώθη ἀπό τόν κανονισμό 1504/76 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 21ης Ἰουνίου 1976, ὅσον ἀφορᾶ τούς γενικούς κανόνες ἐκ τῶν προτέρων καθορισμοῦ τῶν ἐπιστροφῶν κατά τήν ἐξαγωγή στόν τομέα τοῦ ὁοείου κρέατος (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 03/015, σ. 171).

3 Κατ' ἐφαρμογή τῶν διατάξεων αὐτῶν, ἡ προσφεύγουσα ὑπέβαλε στό BALM τήν Παρασκευή 12 Δεκεμβρίου 1980 αἰτήσεις προκαθορισμοῦ τῶν ἐπιστροφῶν κατά τήν ἐξαγωγή. Γιά λόγους πού ὠφείλοντο σέ καθυστέρηση τῆς κοινοποιήσεως τῆς τραπεζικῆς ἐγγυήσεως, τό BALM ἐθεώρησε, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 14 τοῦ κανονισμοῦ 3183/80 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1980, περί ὁρισμένων κοινῶν τρόπων ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τῶν πιστοποιητικῶν εἰσαγωγῆς, ἐξαγωγῆς καί προκαθορισμοῦ γιά τά γεωργικά προϊόντα (ΑΒl. L 338, σ. 1), ὅτι ἡ αἴτηση εἶχε κατατεθεῖ τήν πρώτη ἐργάσιμη ἡμέρα μετά τήν ἡμέρα τῆς παραλαβῆς, δηλαδή ἐν προκειμένω τήν Δευτέρα 15 Δεκεμβρίου 1980.

4 Τά πιστοποιητικά ἐξαγωγῆς πού ἀποτελοῦσαν τό ἀντικείμενο τῶν αἰτήσεων αὐτῶν δέν ἠδύναντο, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 2 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ 2378/80 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 4ης Σεπτεμβρίου 1980, περί ὁρισμένων πιστοποιητικῶν ἐξαγωγῆς στόν τομέα τοῦ ὁοείου κρέατος (ΑΒl. L 241, σ. 19) νά χορηγηθοῦν παρά τήν πέμπτη ἐργάσιμη ἡμέρα μετά τήν ἡμέρα τῆς καταθέσεως τῆς αἰτήσεως, δηλαδή ἐν προκειμένω τήν Δευτέρα 22 Δεκεμβρίου 1980, καί ἐφ' ὅσον δέν ἐλαμβάνοντο εἰδικά μέτρα κατά τήν διάρκεια τῆς προθεσμίας αὐτῆς.

5 Ἐπειδή ὅμως ἐλήφθησαν τέτοια μέτρα στίς 19 Δεκεμβρίου 1980 μέ τόν κανονισμό 3318/80, τό BALM ἀπέρριψε τίς αἰτήσεις τῆς προσφευγούσης μέ ἀπόφαση τῆς 23ης Δεκεμβρίου 1980, στηριζόμενο τόσο στόν κανονισμό αὐτόν, ὅσο καί στό τηλετύπημα πού τοῦ εἶχε ἀπευθύνει ἡ Ἐπιτροπή στίς 19 Δεκεμβρίου 1980, μέ

τό ὁποῖο τό πληροφοροῦσε ὅτι εἶχε ἐκδοθεῖ ὁ ἐν λόγω κανονισμός καί τοῦ ἐφιστοῦσε μέ εἰδική ἔνδειξη τήν προσοχή ὅτι «οἱ αἰτήσεις αὐτές» — δηλαδή ὅσες ἐπρόκειτο νά γίνουν δεκτές στίς 20 Δεκεμβρίου 1980 ἤ ἀργότερα — «ἔχουν καταστεῖ ἄνευ ἀντικειμένου καί πρέπει νά ἀπορριφθοῦν, νά ἐλευθερωθοῦν δέ οἱ κατατεθεῖσες ἀσφάλειες».

6 Κατά τῶν πράξεων αὐτῶν ἡ προσφεύγουσα ἤσκησε προσφυγή ἀκυρώσεως, 6άσει τοῦ ἄρθρου 173 δεύτερη παράγραφος τῆς συνθήκης ΕΟΚ.

7 Ἡ Ἐπιτροπή προέβαλε ἔνσταση ἀπαραδέκτου 6άσει τοῦ ἄρθρου 91 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας. Σχετικῶς, ἀφοῦ τονίζει ὅτι ἡ ἀπόφαση ἐπί τῶν αἰτήσεων τῆς προσφευγούσης ἐλήφθη στήν πραγματικότητα ἀπό τό BALM ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ προσφυγή εἶναι ἀπαράδεκτη, διότι οὔτε τό τηλετύπημα τῆς 12ης Δεκεμβρίου 1980 οὔτε ὁ κανονισμός 3318/80 συνιστοῦν ἀποφάσεις κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 173 δεύτερη παράγραφος τῆς συνθήκης ΕΟΚ.

8 Ἡ προσφεύγουσα, ἀντιθέτως, ὑποστηρίζει ὅτι οἱ πράξεις αὐτές τήν ἀφοροῦν ἄμεσα καί ἀτομικά.

9 Ὑπό τίς προϋποθέσεις αὐτές τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε νά κρίνει ἐπί τοῦ παραδεκτοῦ αὐτῆς τῆς αἰτήσεως ἀκυρώσεως, χωρίς νά προχωρήσει στήν οὐσία.

10 Πρέπει ἑπομένως νά ἐξετασθεῖ κατ' ἀρχάς ἡ νομική φύση τοῦ κανονισμοῦ 3318/80, κατόπιν δέ τοῦ τηλετυπήματος τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980.

Ἐπί τῆς νομικῆς φύσεως τοῦ κανονισμοῦ 3318/80

11 Ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ κατ' ἀρχάς ὅτι ἀπό τόν κανονισμό 2378/80 συνάγεται ὅτι ὁ ἐν λόγω κανονισμός ἀφορᾶ ὄχι μόνο τίς αἰτήσεις πού κατατίθενται κατά τήν περίοδο τῆς ἀναστολῆς, ἀλλά καί ὅσες ἔχουν κατατεθεῖ προηγουμένως καί ἐπί τῶν ὁποίων δέν ἔχει ἀκόμη ληφθεῖ ἀπόφαση. Ὑποστηρίζει κατόπιν ὅτι δέν ἐγνώ-

ριζε τόν ἀριθμό τῶν ἐπιχειρηματιῶν πού ἀφοροῦσε ἡ ἀναστολή καί τέλος ὅτι ὁ ἐπίδικος κανονισμός ἔχει σαφῶς τόν χαρακτήρα κανόνος δικαίου καί δέν δύναται νά θεωρηθεῖ ὡς ἀτομική ἀπόφαση, ἐπειδή ὁ προκαθορισμός συνιστᾶ δικαίωμα, ἀπό τό ὁποῖο δέν δύναται νά ὑπάρξει ἀπόκλιση παρά μόνο ϐάσει κανονιστικῶν πράξεων γενικῆς ἰσχύος καί ὅτι εἶναι δύσκολο νά ἀποδοθεῖ στόν κανονισμό 3381/80 ὁ χαρακτήρας ἀποφάσεως, ὅταν ἐφαρμόζεται στίς αἰτήσεις πού κατετέθησαν πρίν ἀπό τήν ἔκδοσή του.

12 Ἡ προσφεύγουσα, ἀντιθέτως, ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ κανονισμός 3318/80 ἔχει χαρακτήρα ἀποφάσεως, κατά τό μέρος πού ἐφαρμόζεται στίς αἰτήσεις πού κατετέθησαν πρίν ἀπό τήν ἔναρξη τῆς ἰσχύος του. Πράγματι, κατά τήν προσφεύγουσα, ὁ ἀριθμός τῶν αἰτήσεων χορηγήσεως πιστοποιητικῶν προκαθορισμοῦ, οἱ ὁποῖες ὑπεϐλήθησαν κατά τίς πέντε τελευταῖες ἐργάσιμες ἡμέρες, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 2 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ 2378/80, καί τίς ὁποῖες ϑά ἠδύνατο νά ἀφορᾶ ὁ κανονισμός 3318/80, ἦταν ἤδη γνωστός στήν Ἐπιτροπή κατά τήν ἔκδοση τοῦ τελευταίου αὐτοῦ κανονισμοῦ. Ἀπό αὐτῆς συνεπῶς τῆς ἀπόψεως ὁ ἐπίδικος κανονισμός δέν συνιστᾶ διάταξη γενικῆς ἰσχύος κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 189 δεύτερη παράγραφος τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ἀλλά μία δέσμη ἀτομικῶν ἀποφάσεων πού ἔλαϐε ἡ Ἐπιτροπή ὑπό τήν μορφή κανονισμοῦ.

13 Ἡ παρεμϐαίνουσα ἀναπτύσσει ἀνάλογη ἐπιχειρηματολογία καί προσθέτει ἐπίσης ὅτι ἀπό τήν γένεση τῶν σχετικῶν κανονισμῶν συνάγεται ὅτι ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔχει τήν δυνατότητα νά ἀπορρίψει τίς προγενέστερες αἰτήσεις καί ὅτι, ἄν ὁ κανονισμός 3318/80 δέν ἀφοροῦσε πράγματι παρά τίς αἰτήσεις πού κατετέθησαν κατά τήν περίοδο τῆς ἀναστολῆς, οὔτε ἡ προσφεύγουσα οὔτε ἡ παρεμϐαίνουσα ϑά ἐδικαιοῦντο νά τόν προσϐάλουν, ἀφοῦ δέν ϑά τίς ἀφοροῦσε ἀτομικῶς.

14 Ὑπό τό φῶς τῶν διαφορετικῶν αὐτῶν ἀπόψεων, πρέπει νά προσδιορισθεῖ ἄν, ἐν ὄψει τῶν περιστατικῶν τῆς ὑποθέσεως, ὁ ἐπίδικος κανονισμός ἔχει γενική ἰσχύ ἤ ἁπλῶς κατ' ἐπίφαση, μήπως δηλαδή ἀποτελεῖ στήν πραγματικότητα ἀπόφαση πού ἀφορᾶ ἄμεσα καί ἀτομικά τήν προσφεύγουσα.

15 Ἡ μοναδική αἰτιολογική σκέψη τοῦ κανονισμοῦ 3318/80 δικαιολογεῖ τό μέτρο τῆς ἀναστολῆς τοῦ προκαθορισμοῦ τῶν ἐπιστροφῶν κατά τήν ἐξαγωγή τῶν

προϊόντων τοῦ τομέως τοῦ βοείου κρέατος ἀπό τό γεγονός ὅτι, ἐπειδή ἡ ἀγορά αὐτή χαρακτηριζόταν τήν περίοδο ἐκείνη «ἀπό ἀβεβαιότητα ὡς πρός τίς τιμές», «οἱ ἐπιστροφές πού ἐφαρμόζονται ἐπί τοῦ παρόντος θά ἠδύνατο νά ἔχουν ὡς συνέπεια τόν προκαθορισμό τῶν ἐπιστροφῶν γιά κερδοσκοπικούς σκοπούς».

16 Ἀπό τό προοίμιο τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ, καθώς καί ἀπό τήν σαφή διατύπωση τοῦ πρώτου ἄρθρου του, συνάγονται δύο συμπεράσματα. Τό πρῶτο εἶναι ὅτι ὁ κανονισμός αὐτός ἐθεσπίσθη στό πλαίσιο μιᾶς γενικῆς κανονιστικῆς ρυθμίσεως, συγκεκριμένα δέ τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ κανονισμοῦ 885/68 τοῦ Συμβουλίου, ὅπως συνεπληρώθη ἀπό τόν κανονισμό 1504/76, ὁ ὁποῖος παρέχει τήν εὐχέρεια στήν Ἐπιτροπή νά ἀναστέλλει τόν προκαθορισμό τῶν ἐπιστροφῶν κατά τήν ἐξαγωγή γιά μία ἀπολύτως ἀναγκαία περίοδο, ὅταν ἡ ἐξέταση τῆς καταστάσεως τῆς ἀγορᾶς ἐπιτρέπει τήν διαπίστωση τῆς ὑπάρξεως δυσχερειῶν ὀφειλομένων στήν ἐφαρμογή τῶν διατάξεων γιά τόν ἐκ τῶν προτέρων καθορισμό τῆς ἐπιστροφῆς. Τό δεύτερο συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ κανονισμός ἀφορᾶ σαφῶς ὄχι μόνο τό σύνολο τῶν αἰτήσεων προκαθορισμοῦ πού θά κατετίθεντο ἀπό τίς 20 Δεκεμβρίου 1980, ἀλλά καί ὅλες ἐκεῖνες πού ἐκκρεμοῦσαν ἀκόμη κατά τήν ἡμερομηνία αὐτή, καθ' ὅσον σέ ἀντίθετη περίπτωση δέν θά ἐπετυγχάνετο ὁ πραγματικός στόχος πού ἐπεδιώκετο μέ τήν ἐν λόγω διάταξη τοῦ κανονισμοῦ.

17 Ἐπειδή ὁ βασικός κανονισμός 1504/76 συνιστᾶ πράξη γενικῆς ἰσχύος καί ἀπονέμει τό δικαίωμα πρός προκαθορισμό τῶν ἐπιστροφῶν στόν ἐν λόγω τομέα, εἶναι προφανές ὅτι ἡ ἄσκηση τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ δέν δύναται νά ἀνασταλεῖ συνολικῶς παρά μόνο μέ μία ἄλλη κανονιστική πράξη. Δεδομένου ὅτι τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 3318/80 ἀφορᾶ τόσο τίς αἰτήσεις πού κατετέθησαν πρίν, ὅσο καί αὐτές πού κατετέθησαν κατά τήν διάρκεια τῆς περιόδου ἀναστολῆς, δέν τίθεται ὑπό ἀμφισβήτηση ἡ φύση τῆς ἐπιδίκου πράξεως ὡς κανονισμοῦ ἀπό τό γεγονός καί μόνο ὅτι εἶναι ἐνδεχομένως δυνατός ὁ προσδιορισμός τοῦ ἀριθμοῦ ἤ ἀκόμη καί τῆς ταυτότητος ὁρισμένων ἀπό τούς ἐπιχειρηματίες πού ἀφορᾶ, ἀφοῦ ἡ δυνατότης αὐτή ἐξ ὁρισμοῦ δέν ὑπῆρχε γιά ἄλλους ἐπιχειρηματίες, τούς ὁποίους ἐπίσης ἀφοροῦσε ὁ κανονισμός 3318/80.

18 Ἡ ἴδια διάταξη δέν δύναται βεβαίως νά ἀποτελεῖ συγχρόνως πράξη γενικῆς ἰσχύος καί ἀτομική πράξη.

19 Κατά συνέπεια, άπό τήν ἔννοια καί τόν σκοπό τῆς ἐπιδίκου πράξεως, άπό τό κανονιστικό πλαίσιο στό ὁποῖο ἐντάσσεται, καθώς καί άπό τήν ἴδια τήν φύση της, συνάγεται ὅτι πρόκειται περί κανονισμοῦ γενικῆς ἰσχύος. Ἐπομένως ἡ ἔνσταση τῆς Ἐπιτροπῆς πρέπει νά γίνει δεκτή, καθ' ὅσον άφορᾶ τήν αἴτηση άκυρώσεως κατά τοῦ κανονισμοῦ 3318/80.

Ἐπί τῆς νομικῆς φύσεως τοῦ τηλετυπήματος

20 Ἡ προσφεύγουσα ὑποστηρίζει ὅτι τό τηλετύπημα τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980 συνιστᾶ άπόφαση, ἐπειδή δύναται νά παραγάγει ἔννομα άποτελέσματα καί τήν άφορᾶ ἄμεσα καί άτομικά.

21 Ἡ Ἐπιτροπή ἰσχυρίζεται ὅτι τό τηλετύπημα αὐτό, τό ὁποῖο προέρχεται άπό τήν γενική διεύθυνση γεωργίας, δέν ἔχει παρά πληροφοριακό καί μόνο περιεχόμενο, άφοῦ άφ' ἑνός μέν ἡ Ἐπιτροπή δέν ἔχει καμμία ἐξουσία νά άπευθύνει ἰδιαίτερες παραγγελίες στά Κράτη μέλη στόν ἐν λόγω τομέα, άφ' ἑτέρου δέ συνηθίζεται σέ παρόμοιες, ὅπως ἡ παρούσα, περιπτώσεις — δηλαδή ὅταν ἕνας κανονισμός άρχίζει νά ἰσχύει κατά τήν ἡμέρα άκριβῶς τῆς δημοσιεύσεώς του στήν Ἐπίσημη Ἐφημερίδα — ἡ Ἐπιτροπή νά ἐπεξηγεῖ μέ τηλετύπημα τήν νομική κατάσταση στίς άρχές τῶν Κρατῶν μελῶν.

22 Δέν άμφισβητεῖται ὅτι ἡ προσφυγή άφορᾶ μόνο τό τμῆμα ἐκεῖνο τοῦ τηλετυπήματος πού ἔχει τεθεῖ μετά τήν ἔνδειξη «προσοχή».

23 Προφανῶς ὅμως τό κείμενο αὐτό δέν ἐπιδιώκει παρά νά συνοψίσει τά ἔννομα άποτελέσματα πού άπορρέουν ἀμέσως άπό τήν ἐφαρμογή τοῦ κανονισμοῦ 3318/80.

24 Δεδομένου ὅτι ὁ κανονισμός αὐτός δέν άφορᾶ άτομικῶς τήν προσφεύγουσα, οὔτε τό τηλετύπημα τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980 τῆς Ἐπιτροπῆς, μέ τό ὁποῖο ἐκτίθενται οἱ συνέπειες γιά τούς ἐθνικούς όργανισμούς παρεμβάσεως, άφορᾶ άτομικῶς τήν προσφεύγουσα.

25 Κατά συνέπεια, ἡ ἔνσταση τῆς Ἐπιτροπῆς πρέπει νά γίνει δεκτή καί καθ' ὅσον άφορᾶ τήν αἴτηση άκυρώσεως κατά τοῦ τηλετυπήματος τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1980.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

26 Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 69 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα. Ἐπειδή ἡ προσφεύγουσα ἡττήθη, πρέπει νά καταδικασθεῖ στά δικαστικά ἔξοδα, πλήν τῶν ἐξόδων πού προεκλήθησαν ἀπό τήν παρέμβαση, ἡ δέ παρεμβαίνουσα νά φέρει τά δικά της ἔξοδα καί ὅσα ἔξοδα προεκάλεσε ἡ παρέμβαση στήν Ἐπιτροπή.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τήν προσφυγή ὡς ἀπαράδεκτη.

2) Καταδικάζει τήν προσφεύγουσα στά δικαστικά ἔξοδα, πλήν τῶν ἐξόδων πού προεκλήθησαν ἀπό τήν παρέμβαση.

3) Ἡ παρεμβαίνουσα φέρει τά δικαστικά της ἔξοδα, καθώς καί τά ἔξοδα τά ὁποῖα προεκάλεσε ἡ παρέμβαση στήν Ἐπιτροπή.

Touffait Mackenzie Stuart Everling

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 25 Μαρτίου 1982.

Ὁ γραμματεύς

P. Heim

Ὁ πρόεδρος τοῦ τρίτου τμήματος

A. Touffait